

Arrest

nr. 273 060 van 20 mei 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RUCHAT
Montoyerstraat 24 / 4
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 18 mei 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de met grenscontrole belaste autoriteiten van 13 mei 2022 tot teruggedrijving (bijlage 11).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2022 om 15 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. RUCHAT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster wordt op 1 mei 2022 op de luchthaven Brussel Nationaal tegengehouden door de met grenscontrole belaste autoriteiten. Op dezelfde dag treffen zij een beslissing tot teruggedrijving.

1.2. Bij arrestnr. 272 700 van 12 mei 2022 wordt de tenuitvoerlegging van de in punt 1.1. bedoelde beslissing geschorst.

1.3. Op 13 mei 2022 treffen de met grenscontrole belaste autoriteiten opnieuw een beslissing tot teruggrijping.

Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“TERUGDRIJVING

Op 13 mei om .14:03..... uur, aan de grensdoorlaatpost Luchthaven Zaventem....., werd door ondergetekende,S.K. inspecteur mevrouw :

naam E. voornaam N. geboren op 07.05.1991 te Dakahlia geslacht (m/v) Vrouwelijk die de volgende nationaliteit heeft Egypte wonende te [...] houder van het document Verblijfskaart van Italië nummer (...) afgegeven te Milaan op : 13.01.2022 afkomstig uit Cairo met MS725, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

X (A) Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)2 Reden van de beslissing: Het door betrokkene gebruikte reisdocument wordt van valsheid beticht en wordt gerechtelijk in beslag genomen. Betrokkene beschikt niet langer over een geldig identiteits-noch reisdocument. Dossiernummer HV.55.FW.2879/2022.

X (B) Is in het bezit van een vals / nagmaakt / vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2 Reden van de beslissing: Betrokkene reist met een paspoort van Egypte waarin valse stempel werden aangetroffen. Betrokkene haar familie verblijft in Italië.

Art 8 EVRM betrekking heeft op het recht op privé- en familieleven, maar hieruit geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten. Een tijdelijke scheiding van de vreemdeling en haar familie, met het oog op het vervullen van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de vreemdeling niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art 8. EVRM (zie ook arrest Europees hof van de rechten van de mensen, 19 februari 1996 inzake Gül/ Zwitserland, rrv nr2682,16 oktober 2007)”.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, er sprake moet zijn van een uiterst dringende noodzakelijkheid, een ernstig middel en een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel, kan hij

binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Er werd ten aanzien van verzoekster op 13 mei 2022 opnieuw een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats getroffen zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Er zijn geen gegevens die dit dringend karakter onderuit halen. Verwerende partij betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in haar nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

2.3.2. In een enig middel werpt verzoekster onder meer de schending op van artikel 8 EVRM.

Zij betoogt onder meer als volgt:

"(...) De verzoekende partij heeft bovendien een echtgenoot en een 3-jarige zoontje met verblijfsrecht in Italië. Zij was in staat tijdens haar gehoor te verwijzen naar haar "gezin in Italië". Haar zoontje bevindt zich bovendien op haar Italiaanse verblijfskaart die zich in het administratief dossier bevindt (zie: "FIGLI 01: A. Y. A. M. M."):

(...)

Voor alle duidelijkheid : deze verblijfskaart wordt niet van enige valsheid beticht. Een teruggedrijving naar Egypte met een zogenaamd vals paspoort, dreigt haar door een lange administratieve molen te duwen, gezien het in Egypte gemiddeld 3 maanden duurt alvorens men een nieuw paspoort heeft. Ze zou aldus voor onbepaald lange tijd van haar familie in Italië gescheiden worden. Als stuk 4 maakt de verzoekende partij alvast de verblijfskaarten van haar echtgenoot en zoontje over (...). Ook dreigt zij in Italië haar werk kwijt te geraken (terwijl zij daar juist een verblijfsrecht heeft op basis van werk). Dat blijkt uit stuk 5 (kon gezien de spoedeisendheid van deze procedure niet vertaald worden, doch met een beetje goede wil en kennis van het Frans en het Latijn kan wel begrepen worden dat het een arbeidscontract van onbepaalde duur betreft). (...) De motivering van de verwerende partij geeft echter niet aan hier terdege rekening mee gehouden te hebben:

(...)

Er wordt enkel op vage wijze naar haar familie in Italië verwezen, waarna een standaardformulering volgt over artikel 8 EVRM die haar niet algemeen zou verplichten de verzoekende partij toe te laten aan gezinsvorming op het grondgebied te doen. Specifiek over het minderjarig kind van verzoekende partij of haar werk (dat laatste behelst niet haar familieleden doch wel haar privéleven behelst) wordt er niets gesteld in de bestreden beslissing. Ook in het administratief dossier konden geen ruimere afwegingen worden teruggevonden. (...)

Artikel 8 EVRM luidt als volgt (...). In casu betreft het een situatie eerste toelating, gezien het een discussie over de binnenkomst op het Belgisch grondgebied betreft (om dan kort erna door te kunnen reizen naar Italië, binnen de Schengenzone). Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 18 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging

worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62). Alleszins blijkt niet uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing daadwerkelijk rekening heeft gehouden met het gezins- en/of privéleven van verzoekende partij.(...) Zelfs mocht men abstractie maken van het onzorgvuldig uitgeoefende hoorrecht, dan nog blijkt niet duidelijk dat de verwerende partij alle relevante elementen in haar belangenafweging betrokken heeft. Zij was immers op de hoogte van het werk van de verzoekende partij in Italië (privéleven), evenals haar minderjarig kind aldaar (artikel 8 EVRM vereist bijzondere aandacht voor het hoger belang van het minderjarig kind). Zij beperkt zich tot een incomplete en vage standaardformulering "om ervan af te zijn". Gelet op de beoordelingsmarge van de verwerende partij in deze, kan de Raad in het kader van haar marginale toetsingsbevoegdheid deze evenmin maken voor de verwerende partij. De Raad kan aldus enkel vaststellen dat de verwerende partij zich in casu niet naar behoren van haar taak gekwetend heeft. Artikel 8 EVRM werd aldus tevens geschonden in die zin dat ze het gezins- en privéleven van de verzoekende partij dreigt te verstoren. 19 III.1.5. Volgende zaken kunnen in casu dus worden weerhouden ten einde de schorsing van de bestreden beslissing te verantwoorden: (...) In combinatie met haar familie- en privéleven in Italië dreigt een teruggedrijving naar Cairo (buiten de Schengenzone) tevens een schending van artikel 8 EVRM te bewerkstelligen. Alleszins vond geen gedegen belangenafweging plaats.(...)."

2.3.3. Indien de bestreden beslissing wordt uitgevoerd, wordt verzoekster die de Egyptische nationaliteit heeft, teruggedreven naar Egypte. In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekster een Italiaanse verblijfskaart heeft, afgegeven te Milaan op 13 januari 2022. De echtheid en de geldigheid van deze kaart wordt niet betwist door verweerder. Evenmin wordt door verweerder betwist dat verzoekster al zes jaar verblijft in Italië zoals ze heeft meegedeeld tijdens een gehoor op 3 mei 2022, dat ze gehuwd is met een Egyptische man, dat ze een gezamenlijk kind met de Egyptische nationaliteit hebben, dat dezen ook een verblijfskaart hebben die uitgereikt werd in Italië waar ze verblijven en dat het zoontje in kwestie vermeld wordt op verzoeksters Italiaanse verblijfskaart. Een kopie van de verblijfskaarten van verzoeksters gezinsleden werd als stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift. Hieruit blijkt dat de verblijfskaart van verzoeksters echtgenoot geldig is tot 4 mei 2032 en dat de kaart van haar zoontje van 3 jaar geldig is tot 23 februari 2023.

2.3.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat niet betwist wordt dat verzoekster in Italië een beschermenswaardig gezinsleven leidde met haar Egyptische man en hun kind.

2.3.5. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/ privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats

te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In het het arrest Jeunesse tegen Nederland stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM): *"It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it."* (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, §§ 118-120). Vrij vertaling: "Het Hof herhaalt dat nationale beslissingsautoriteiten in principe moeten beoordelen wat de praktische haalbaarheid en proportionaliteit zijn van een verwijdering teneinde effectieve bescherming en voldoende gewicht te geven aan het hoger belang van de kinderen, die direct geraakt worden door de beslissing".

2.3.6. De bestreden beslissing stelt: *Art 8 EVRM betrekking heeft op het recht op privé- en familielevens, maar hieruit geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten. Een tijdelijke scheiding van de vreemdeling en haar familie, met het oog op het vervullen van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de vreemdeling niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art 8. EVRM (zie ook arrest Europees hof van de rechten van de mensen, 19 februari 1996 inzake Gül/ Zwitserland, rrv nr2682,16 oktober 2007)".*

2.3.7. Samen met verzoekster kan worden vastgesteld dat dit niet meer is dan een loutere standaardformulering over artikel 8 EVRM. Er wordt helemaal niets concreets gesteld over de elementen die verzoeksters gezinsleven kenmerken. Zo wordt er in het bijzonder niets vermeld over het feit dat verzoekster een kind heeft van 3 jaar dat samen met de vader/haar echtgenoot in Italië zit. Het blijkt dus niet dat bij het nemen van de beslissing afdoende rekening is gehouden met het hoger belang van verzoeksters kind. Zo maar poneren zoals verweerder doet in de bestreden beslissing dat een tijdelijke scheiding het gezinsleven niet verstoort in die mate dat er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM, klemt des te meer gezien het EHRM ook heeft gesteld: *"dans les affaires touchant la vie familiale, le passage du temps peut avoir des conséquences irréversibles sur les relations entre l'enfant et le parent qui ne vit pas avec lui. En effet, la rupture de contact avec un enfant très jeune peut conduire à une altération croissante de sa relation avec son parent* (Ignaccolo-Zenide c. Roumanie, no 31679/96, § 102, CEDH 2000-I ; mutatis mutandis, Maire c. Portugal, no 48206/99, § 74, CEDH 2003- VI, Pini et autres c. Roumanie, précité)." (zie EHRM 27 april 2010, nr. 16318/07, Moretti en Benedetti / Italië, punt 70). Het Hof stelt hier dus dat het verstrijken van tijd onherstelbare gevolgen kan hebben aangaande de relaties tussen een kind en een ouder, die niet met hem leeft.

2.3.8. Verweerder is tekortgekomen aan zijn verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, meer bepaald door in de belangenafweging geen elementen te betrekken die verzoeksters gezinsleven concreet kenmerken, in het bijzonder haar in Italië verblijvend zoontje van 3 jaar.

2.3.9. Het verweer in de nota met opmerkingen in het kader van de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM kan hieraan geen afbreuk doen. Verweerder merkt vooreerst op dat in de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk werd gemotiveerd in het licht van artikel 8 EVRM, maar deze overtuiging kan bezwaarlijk afbreuk doen aan de in punt 2.3.8. gedane vaststelling. Voorts stelt verweerder: *"Louter ten overvloede toont verzoekende niet het bestaan aan van onoverkomelijke hinderpalen die tot gevolg hebben dat dit gezinsleven niet kan verder gezet worden in Egypte en dit geldt des te meer nu blijkt dat de echtgenoot eveneens de Egyptische nationaliteit heeft"*. De Raad kan geen rekening houden met deze a posteriori-overwegingen, temeer daar de bestreden beslissing volgt op een beslissing tot teruggedrijving die al eerder geschorst werd door de Raad en waarin duidelijk de verplichtingen voor de overheid in het licht van artikel 8 EVRM werden uiteengezet.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en aldus ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde van het ernstig middel is derhalve voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.4.1. Verzoekster zet het volgende uiteen in haar verzoekschrift:

"IV. MOEILIJK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet dient de verzoekende partij aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig

nadeel dreigt te berokkenen. Verzoekende partij is dus niet gehouden om het bewijs te leveren dat zij met zekerheid een nadeel zal ondergaan, maar dat een risico voor zulks bestaat. Een eventueel gedwongen terugkeer dreigt immers een schending van artikel 8 EVRM te bewerkstelligen. De verzoekende partij dreigt immers voor lange tijd gescheiden te worden van haar echtgenoot en kind die zich in Italië bevinden. Het is immers onduidelijk hoe snel zij terug naar Italië zou kunnen keren (Waaruit bestaat de valsheid precies, wie beging ze en dient de verzoekende partij een nieuw paspoort in Caïro aan te vragen, met het risico dat zij ook haar werk in Italië dreigt kwijt te geraken als dit te lang aansleept). Sowieso is dit een belangenafweging die de verwerende partij diende te maken, doch die niet gebeurd is omwille van haar eigen onzorgvuldigheid. Ook het hoger belang van het kind wordt met deze beslissing met de voeten getreden. Nochtans stelt ook het EHRM dat dit een belangrijke overweging is bij elk onderzoek m.b.t. een potentiële schending van artikel 8 EVRM. Thans dreigen verzoekende partij en haar kind elkaar voor vooralsnog onbepaalde tijd niet te zien. Het feit dat de verzoekende partij bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing terug zou moeten keren naar Caïro constitueert dus zeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in haar hoofdte."

2.4.2. Gelet op de beoordeling van de ernst van het middel, gestoeld op artikel 8 van het EVRM, waaraan verzoekster haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel verbindt dat ze dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, kan de vervulling van deze voorwaarde vastgesteld worden.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is derhalve voldaan.

3. De vaststelling dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden leidt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugnrijving

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugnrijving van 13 mei 2022 (bijlage 11), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

M. EKKA